

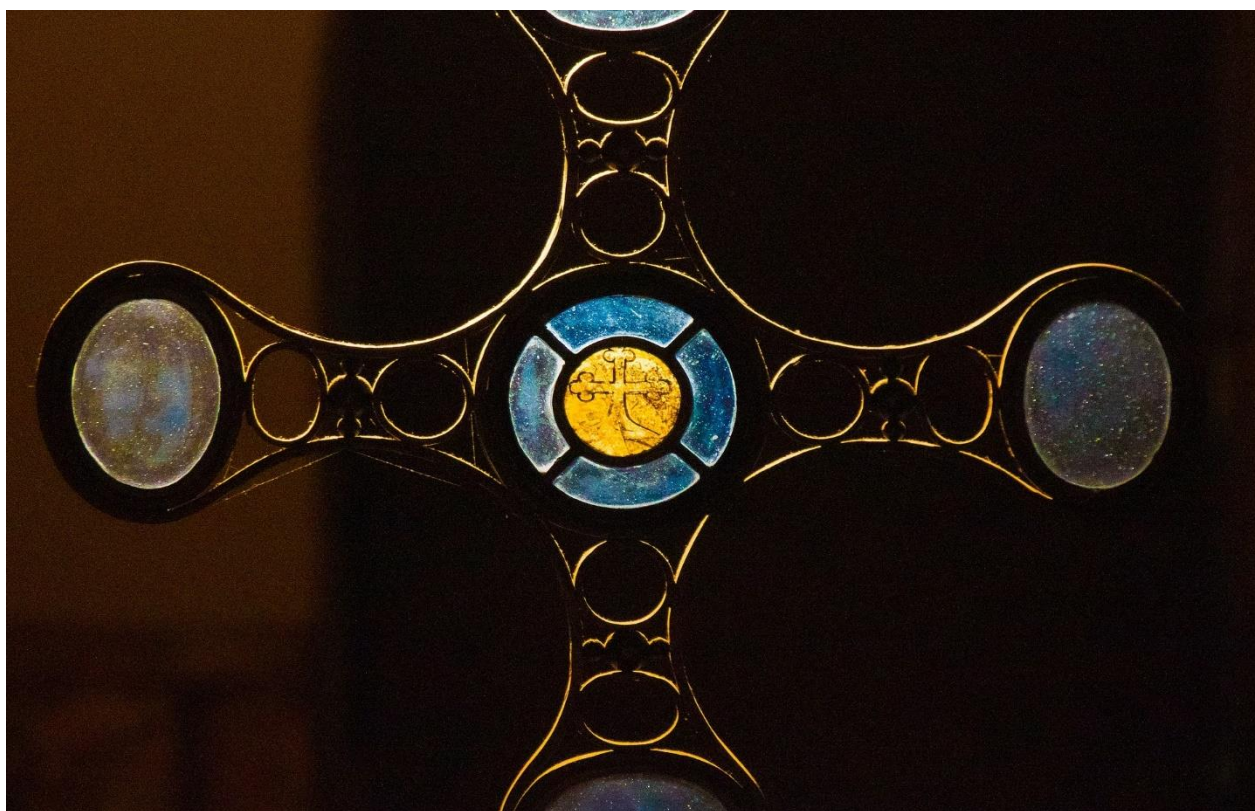

LECTIO DIVINA SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Lk 9,51-62

Évközi 13. vasárnap („C” év)

Kövess engem!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Kövess engem!

Amikor már közel voltak Jézus szenvedésének és megdicsőülésének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy. Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, betértek a szamaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De azok nem fogadták be Jézust, mert Jeruzsálembe tartott.

Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, akarod-e, hogy lehívjuk az égből a villámot, hadd pusztítsa el őket?” De ő hozzájuk fordult és megfeddte őket: „Nem tudjátok, hogy milyen lelkület van bennetek. Az Emberfia nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem, hogy megmentse.” Ezután másik faluba mentek.

Történt pedig, hogy útközben valaki így szólt hozzá: „Követlek, bárhová mégy.” Jézus így válaszolt: „A rókának van odúja, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.”

Egy másikat Jézus szólított fel: „Kövess engem!” Az így válaszolt: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.” „Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat – mondta neki –, te pedig menj, és hirdesd az Isten országát.”

Egy harmadik ezt mondta neki: „Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.” Jézus így válaszolt: „Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήμψεως αὐτοῦ καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπον ἐστήρισεν τοῦ πορευέσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

Történt pedig, hogy amikor beteltek felemeltetésének napjai, és ő szilárdan elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy.

52 καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ. καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαριτῶν, ὥς ἐτοιμάσαι αὐτῷ.

És küldött követeket az arca (személye) előtt. És elmenve bementek a samaritánusok falujába, hogy (szállást) készítsenek neki.

53 καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.

És nem fogadták be őt, mert az ő arca (személye) Jeruzsálem felé tartott.

54 ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶπαν· Κύριε, θέλεις εἰπώμεν πῶς καταβῆναι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς;

Látva pedig a tanítványok, Jakab és János mondták: „Uram, akard, hogy szóljunk, hogy tűz szálljon le az égből, és eméssze el őket?”

55 στραφεὶς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς.

Megfordulva pedig megróttá őket.

56 καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.

És mentek egy másik falu felé.

57 Καὶ πορευομένων αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέν τις πρὸς αὐτόν· Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.

És miközben az úton haladtak, mondta valaki neki: „Követni foglak téged, ahová elmész.”

58 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσιν καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει.

És mondta neki Jézus: „A rókáknak vannak búvóhelyeik, és az ég madarainak fészkeik, de az Emberfiának nincsen hol lehajtania a fejét.”

59 εἶπεν δὲ πρὸς ἕτερον· Ἀκολούθει μοι. ὁ δὲ εἶπεν· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου.

Mondta pedig egy másikkal: „Kövess engem!” Az pedig mondta: „Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek eltemetni apámat.”

60 εἶπεν δὲ αὐτῷ· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς, σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ.

Mondta pedig neki: „Hagyd, hogy a halottak temessék el a maguk halottait, te pedig elmenve hirdesd az Isten királyságát.”

⁶¹ εἶπεν δὲ καὶ ἕτερος· Ἀκολουθήσω σοι, κύριε· πρῶτον δὲ ἐπιτρέψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου.

Mondta pedig egy másik is: „Követni foglak téged, Uram, de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik a házamban vannak.”

⁶² εἶπεν δὲ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα ἐπ’ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετὸς ἐστὶν τῇ βασιλείᾳ τοῦ θεοῦ.

Mondta pedig neki Jézus: „Senki, aki rátette a kezét az ekére, és hátratekint, sem alkalmas az Isten királyságára.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

⁵¹ FACTUM EST AUTEM, DUM COMPLEVERANTUR DIES ASSUMPTIONIS EIUS, ET IPSE FACIEM SUAM FIRMAVIT, UT IRET IERUSALEM,

⁵¹ **Amikor már közeledtek szenvedésének és megdicsőülésének napjai, szilárdan elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy.**

⁵¹ Történt pedig, hogy amikor közeledtek felvételének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy.

⁵¹ ***Mikor közel voltak már műve beteljesedésének napjai, elhatározta, hogy Jeruzsálembe megy.***

⁵¹ *Lón pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy,*

⁵¹ Történt pedig, hogy amikor elérkezett felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe.

⁵² ET MISIT NUNTIOS ANTE CONSPECTUM SUUM. ET EUNTES INTRAVERUNT IN CASTELLUM SAMARITANORUM, UT PARARENT ILLI.

⁵² **Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, s eljutottak a samariaiak egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki.**

⁵² Követeket küldött maga előtt, akik el is indultak, és a samaritánusok egyik helységébe érkeztek, hogy szállást készítsenek neki.

⁵² ***Követeket küldött maga előtt. Azok útközben betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki.***

⁵² *És követeket küldte az ő orczája előtt; és azok elmentek, bemenének egy samaritánus faluba, hogy neki szállást készítsenek.*

⁵² Követeket küldött maga előtt. Azok útnak indultak, és betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki.

⁵³ ET NON RECEPERUNT EUM, QUIA FACIES EIUS ERAT EUNTIS IERUSALEM.

⁵³ **De nem fogadták be, mert meglátszott rajta, hogy Jeruzsálembe megy.**

⁵³ Azok azonban nem fogadták be, mert Jeruzsálembe szándékozott menni.

⁵³ ***De nem fogadták be, mert zarándokúton volt Jeruzsálem felé.***

⁵³ *De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala.*

⁵³ De nem fogadták be, mert Jeruzsálembe tartott.

⁵⁴ CUM VIDISSENT AUTEM DISCIPULI IACOBUS ET IOANNES, DIXERUNT: “DOMINE, VIS DICAMUS, UT IGNIS DESCENDAT DE CAELO ET CONSUMAT ILLOS?”.

⁵⁴ **Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: "Uram, ha akarsz, lehívjuk az égből a tüzet, hadd pusztítsa el őket!"**

⁵⁴ Ennek láttára tanítványai, Jakab és János ezt mondták: »Uram! Akarsz-e, hogy kérjük, szálljon le tűz az égből, és eméssze meg őket?«

⁵⁴ ***Ennek láttára tanítványai, Jakab és János felháborodtak: „Uram, hívjuk le rájuk az istennyilát, hogy föleméssze őket?”***

⁵⁴ *Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarsz-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?*

⁵⁴ Ennek láttán tanítványai, Jakab és János így szóltak: – Uram, akarsz-e, hogy tüzet hívjunk le az égből, hogy elpusztítsa őket?

⁵⁵ ET CONVERSUS INCREPAVIT ILLOS.

⁵⁵ **De ő hozzájuk fordult és rájuk pirított.**

⁵⁵ De ő hozzájuk fordulva megfeddte őket,

⁵⁵ ***De ő hozzájuk fordult és megfeddte őket. („Nem tudjátok, milyen szellem van bennetek.***

⁵⁵ *De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek:*

⁵⁵ De Jézus feléjük fordult és megszidta őket;

⁵⁶ ET IERUNT IN ALIUD CASTELLUM.

⁵⁶ **Ezután más faluba mentek.**

⁵⁶ és elmentek egy másik faluba.

⁵⁶ ***Az Emberfia nem azért jött, hogy lelkeket pusztítson, hanem hogy megmentsen.”) Ezután más faluba mentek.***

⁵⁶ *Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba.*

⁵⁶ ezután továbbmentek egy másik faluba.

⁵⁷ ET EUNTIBUS ILLIS IN VIA, DIXIT QUIDAM AD ILLUM: “SEQUAR TE, QUOCUMQUE IERIS”.

⁵⁷ **Amint mentek az úton, valaki megszólította: "Követlek, bárhová mész is."**

⁵⁷ Amint mentek az úton, valaki azt mondta neki: »Követlek téged, bárhová mész!«

⁵⁷ ***Útközben valaki így szólt hozzá: „Követlek téged, bárhova mégy.”***

⁵⁷ *Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy!*

⁵⁷ Amint mentek az úton, valaki ezt mondta neki: – Követlek, bárhová is mégy.

⁵⁸ ET AIT ILLI IESUS: “VULPES FOVEAS HABENT, ET VOLUCRES CAELI NIDOS, FILIUS AUTEM HOMINIS NON HABET, UBI CAPUT RECLINET”.

⁵⁸ **Jézus azonban ezt mondta: "A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania."**

⁵⁸ Jézus azt felelte neki: »A rókáknak odújuk van, az ég madarainak pedig fészük, az Emberfiának azonban nincs hová lehajtania a fejét.«

⁵⁸ ***Jézus azonban figyelmeztette: „A rókáknak odújuk van, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová lehajtsa a fejét.”***

⁵⁸ *És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová lehajtania.*

⁵⁸ Jézus azonban így felelt: – A rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hová lehajtania a fejét.

⁵⁹ AIT AUTEM AD ALTERUM: “SEQUERE ME”. ILLE AUTEM DIXIT: “DOMINE, PERMITTE MIHI PRIMUM IRE ET SEPELIRE PATREM MEUM”.

⁵⁹ **Egy másikat felszólított: "Kövess engem!" Az így válaszolt: "Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat."**

⁵⁹ Egy másiknak ezt mondta: »Kövess engem!« Az így felelt: »Uram! Engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!«

⁵⁹ **Egy másikat fölszólított: „Kövess engem.” „Uram, felelte az, engedd meg, hadd temessem el előbb atyámat.”**

⁵⁹ *Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.*

⁵⁹ Egy másiknak ezt mondta: – Kövess engem! De az így szólt: – Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!

⁶⁰ DIXITQUE EI IESUS: “SINE, UT MORTUI SEPELIANT MORTUOS SUOS; TU AUTEM VADE, ANNUNTIA REGNUM DEI”.

⁶⁰ **”Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat - mondta neki -, te meg menj, és hirdesd az Isten országát.”**

⁶⁰ Jézus ezt válaszolta neki: »Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat; te pedig menj, hirdesd az Isten országát!«

⁶⁰ **„Hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat, mondta neki, te pedig menj, hirdesd Isten országát.”**

⁶⁰ *Monda pedig neki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.*

⁶⁰ Így szólt hozzá: – Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj és hirdesd Isten országát!

⁶¹ ET AIT ALTER: “SEQUAR TE, DOMINE, SED PRIMUM PERMITTE MIHI RENUNTIARE HIS, QUI DOMI SUNT”.

⁶¹ **Egy harmadik ezt mondta neki: ”Uram, követlek, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól.”**

⁶¹ Egy másik is mondta: »Uram! követlek; de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek házam népétől!«

⁶¹ **Egy harmadik megszólította: „Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek az otthoniaktól.”**

⁶¹ *Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak.*

⁶¹ Egy másik ezt mondta: – Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől!

⁶² AIT AD ILLUM IESUS: “NEMO MITTENS MANUM SUAM IN ARATRUM ET ASPICIENS RETRO, APTUS EST REGNO DEI”.

⁶² **Jézus így válaszolt: ”Aki az eke szarvára teszi kezét és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten országára.”**

⁶² Jézus azt felelte neki: »Aki kezét az ekére teszi és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.«

⁶² **Jézus így válaszolt: „Senki, aki kezét az eke szarvára téve hátratekint, nem alkalmas Isten országára.”**

⁶² És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

⁶² Jézus pedig így felelt: – Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, az nem alkalmas Isten országára.

1.3. BEHATÁROLÁS

Az „út” motívum, az új helyszín és az új szereplők jelzik, hogy a tanítványok versengéséről szóló szakasz után (Lk 9,46-50) egy újabb epizód kezdődik, amelyben Lukács a barátságtalan samaritánusokkal való találkozást (Lk 9,51-56), illetve Jézus követésének jellemzőit írja le (Lk 9,57-62). E két egységből álló szakasz (Lk 9,51-62) a nyitánya annak a hosszú résznek, amely során az evangélista az Úr Jeruzsálembe vezető útját mutatja be (Lk 9,51-19,48).

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozza, hogy

- Jézus szilárd elhatározásából fakad minden cselekedete. Amit tesz, szabadon döntve, minden ember javára teszi.
- A Mester úton van: hazafelé tart az Atyához. Ennek a földi útnak végső célja: Jézus halála, feltámadása és mennybemenetele, amelyre Jeruzsálemben kerül sor (Lk 23-24). Ugyanakkor ez lesz a tanítványok, az Egyház, vagyis a Jézus Krisztusban hívő közösség földi zarándoklatának a kiinduló pontja is: a keresztre feszített, de feltámadt, és a mennybe felment Mester erejében, a Szentlélektől támogatva (ApCsel 1-2) útra kelnek, hogy hirdessék mindenkinek az örömhírt.
- Minden ember földi életútjának végső célja, hogy hazatérjen, hogy felemeltessék a mennyei Atyához, amire egyedül Jézus Krisztus által van lehetőség.
- A keresztény ember feladata és küldetése az, hogy kitartóan kövesse Jézus Krisztust minden körülmény között és tegyen tanúságot Isten országának az örömhíreről. Ez legyen az első és a legfontosabb az életében, ennek fényében értékeljen mindent s hozza meg döntéseit.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

τῆς ἀναλήψεως (tész análémpszeósz): felemeltetés (Lk 9,51)

Az újszövetségi Szentírásban csupán itt található meg ez a kifejezés, ami Jézus megdicsőülésére: kereszthalálára, feltámadására s mennybemenetelére utal. Ez a szó akkor hangzik el, amikor az evangélista leírja, hogy a Mester elindul Jeruzsálem felé, ami

tehát fizikai felmenetelt is jelöl, de szimbolikust is: az Atyához való visszatérést, felmenetelt is (vö. Lk 24,50-51).

τὸ πρόσωπον ἐστῆρισεν (*to proszópon esztériszen*): arra irányította az arcát; megszilárdította az arcát; szilárdan elhatározta (Lk 9,51)

Ennek a szókapcsolatnak az igei része az evangélisták közül csak Lukácsnál jelenik meg (Lk 9,51; Lk 16,26; Lk 22,32), de mind a három alkalommal más összefüggésben. Csupán egyszer kapcsolódik hozzá az „arc” szó, ami arra utal, hogy Jézus megszilárdítja az arcát, azaz szilárdan elhatározza, hogy elindul Jeruzsálem felé, ami az ő kereszthalálának, feltámadásának s mennybemenetelének, vagyis „felemeltetésének” a színhelye (Lk 9,51). Ezzel kezdetét veszi az Úr útja, amit az evangélista részletesen kifejt (Lk 9,51-19,48). Ezáltal Lukács azt hangsúlyozza, hogy mindazt, ami Jézussal történt, azt a Mester akarta, arra ő igent mondott szabadon és önként! Szilárdan döntött az ember mellett, s minden cselekedete ebből az elhatározásából fakadt.

Továbbá ez az ige jelképesen jelzi azt is, hogy a menny és a pokol között nagy, megmászhatatlan szakadék áll szilárdan, azt nem hatolhatja át senki (Lk 16,26). Végül pedig ez a szó utal Simon Péter küldetésére is, akit az Úr arra hív, hogy megtérve erősítse, és szilárdítsa meg testvéreit a hitben (Lk 22,32).

δι᾿αγγελλε (diángelle): 'hirdesd!' (Lk 9,60)

Ez a szó az evangéliumok közül csak a Lukács-evangéliumban található meg, s egyedül itt. Ez a tény, illetve az igekötő használata nyomatékosítja az ige jelentését: aki követi Jézust, annak mindig és mindenkinek hirdetni kell az Isten királyságát.

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

Lk 7,27 ÓrOLA van megírva: „Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat.”

Lk 10,10 De ha betértek valamelyik városba és nem látnak titeket szívesen, menjetek ki az utcára és mondjátok (...)

Lk 10,33 Végül egy szamariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megesett rajta a szíve.

Lk 13,22 A városokban és falvakban, amelyeken áthaladt, mindenütt tanított, így tette meg az utat egészen Jeruzsálemig.

Lk 14,26 Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom.

Lk 14,33 Így hát, aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.

Lk 14,35 Sem földnek, sem trágyának nem való. Kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!

Lk 17,11 Jeruzsálembe menet Szamária és Galilea határa mentén vitt az útja.

Lk 17,16 (...) arcra borulva hálát adott neki. Ez szamáriai volt.”

Lk 17,31 Aki azon a napon a háztetőn lesz, és a holmija lent a házban, ne jöjjön le érte. Hasonlóképpen, aki kinn lesz a határban, ne térjen vissza érte.

Lk 18,31 Akkor félrevonta a tizenkettőt, s így szólt hozzájuk: „Most felmegyünk Jeruzsálembe, s beteljesedik minden, amit a próféták az Emberfiáról megjövendöltek.”

Lk 19,28 Azután, hogy ezt mondta, folytatta útját Jeruzsálem felé.

Lk 22,8 Jézus elküldte Pétert és Jánost ezzel a megbízatással: „Menjetek, készítsétek el a húsvéti vacsorát, hogy elkölthessük.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 4,21 Útját folytatva megpillantott két másik testvért is, Zebedeus fiát, Jakabot és testvérét, Jánost. Épp hálójukat javígtatták a bárkában, apjukkal, Zebedeussal. Őket is hívta.

Mt 8,18-22 Amikor Jézus látta maga körül a sokaságot, meghagyta, hogy keljenek át a túlsó partra. Akkor odalépett hozzá egy írástudó és azt mondta neki: „Mester, követlek téged, bárhová mégy is.< Jézus így válaszolt: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.< Egy másik tanítványa kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat!< Jézus azonban ezt felelte: „Kövess engem, hagyd a holtakra, hadd temessék halottaikat!”

Mt 10,5 Ezt a tizenkettőt küldte Jézus, megparancsolva nekik: „A pogányokhoz vivő utakra ne térjete rá, s a szamáriaiak városaiba ne menjete be!”

Mt 17,4 Péter erre így szólt Jézushoz: „Uram, jó itt nekünk! Ha akarod, csinállok ide három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek, egyet pedig Illésnek.”

Mt 20,17-18 Amikor Jézus Jeruzsálembe készült fölmenni, maga mellé vette a tizenkettőt, s ezt mondta nekik az úton: „Most fölmegyünk Jeruzsálembe. Ott a főpapok és írástudók kezére adják az Emberfiát.”

Mk 10,1 Innét útra kelve Júdea határába ment, a Jordán túlsó partjára. Ott ismét tömeg vette körül, ő pedig szokása szerint tanította őket.

Jn 4,4-9.40 Így keresztül kellett mennie Szamárián. Odaért Szamária egyik városához, Szikarhoz; ez annak a földnek a közelében volt, amelyet Jákob fiának, Józsefnek adott. Ott volt Jákob kútja. Jézus elfáradt az úton, azért leült a kútnál. A hatodik óra felé járt az idő. Egy szamáriai asszony odament vizet meríteni. Jézus megszólította: „Adj innom!” Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek. A szamáriai asszony így válaszolt: „Hogyan? Zsidó létedre tőlem, szamáriai asszonytól kérsz inni?” [A zsidók ugyanis nem érintkeztek a szamáriaiakkal.] (...) Amikor a szamáriaiak odaértek hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.

Jn 6,66 Ettől kezdve tanítványai közül sokan visszahúzódtak, s többé nem jártak vele.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Szent Ambrus: Okulj abból, hogy olyan embereket, akikről tudta, hogy nem akarnak őszintén megtérni, nem akart magához venni. Mert hiszen, ha így akarta volna, akkor az ő ridegségüket áhítatos rokonszenvvé változtathatta volna. Isten az, aki elhívja azokat, akiket kiválasztott; azt tesz lelki emberré, akit ő akar.

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

2052. „Mester, mi jót tegyek, hogy örök életem legyen?” A kérdést föltevő ifjúnak Jézus mindenekelőtt azt válaszolja, hogy föl kell ismerni Istent, Őt, aki „egyedül jó”, mint a legfőbb Jót, mint minden jó forrását. Azután mondja neki Jézus: „Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat”, és fölsorolja az embertársaink szeretetével kapcsolatos előírásokat: „ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, apádat és anyádat tiszteld”. Végül pozitív módon összefoglalja mindezt: „szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Mt 19,16–19).

2053. Az első választ egy második követi: „Ha tökéletes akarsz lenni, akkor menj, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj és kövess engem!” (Mt 19,21). A második válasz nem érvényteleníti az első. Jézus Krisztus követése magában foglalja a parancsok teljesítését. A Törvény nem szűnt meg, hanem az ember arra kap meghívást, hogy Mesterének személyében találja meg azt, aki a Törvény tökéletes beteljesedése. A három szinoptikus evangéliumban Jézusnak a gazdag ifjúhoz intézett hívása – hogy tanítványként és a parancsok megtartásával kövesse Őt – kapcsolódik a szegénységre és tisztaságra szóló buzdításhoz. Az evangéliumi tanácsok elválaszthatatlanok a parancsolatoktól.

2054. Jézus átvette a Tízparancsolatot, de kinyilatkoztatta a Szentlélek erejét is, mely a Törvény betűjében hat. Olyan igazságról prédikált, mely fölülmúlja az írástudókét és a farizeusokét és a pogányokét is. A parancsolatok összes követelményét megvilágította: „Hallottátok, hogy mondatott a régieknek: Ne ölj! (...) Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart testvérével.” (Mt 5,21–22)

2055. Amikor megkérdezik tőle: „Melyik a főparancs a törvényben?” (Mt 22,36), Jézus így válaszol: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb, az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat. Ezen a két parancson alapszik az egész törvény és a próféták” (Mt 22,37–40). A Tízparancsolatot a szeretet e kettős és egyetlen parancsának fényében kell értelmeznünk, mely a Törvény teljessége:

„Hiszen a parancs: ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, a másét ne kívánd, s ami egyéb parancs még van, mind ebben az igében foglaltatik össze: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A Törvény tökéletes teljessége tehát a szeretet.” (Róm 13,9–10)

1036. A Szentírás kijelentései és az Egyház tanítása a pokolról meghívás a felelősségre, mellyel az embernek örök sorsát szemmel tartva kell élnie a szabadságával. Ugyanakkor sürgető meghívás a megtérésre: „A szűk kapun lépjetek be! Tágas a kapu és széles az út, mely a kárhozatba visz, bizony sokan mennek be rajta. De milyen szűk a kapu, és milyen keskeny az út, mely az életre visz, bizony kevesen találják meg azt” (Mt 7,13–14):

„Mivel pedig nem tudjuk sem a napot, sem az órát, az Úr intelme szerint állandóan virrasztanunk kell, hogy amikor befejezzük földi életünk egyetlen futamát, beléphessünk vele a menyegzőre, az áldottak közé számláltassunk, és ne kelljen mint haszontalan és lusta szolgáltnak az örök tűzre távoznunk, a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz.”

1816. Krisztus tanítványának nemcsak őriznie kell a hitet és belőle kell élnie, hanem meg is kell vallania, bizonyossággal kell róla tanúságot tennie és terjesztenie kell: „mindenkinek készen kell lennie arra, hogy megvallja Krisztust az emberek előtt, és Őt az Egyház történelméből soha nem hiányzó üldözések közepette kövesse a keresztúton”. A hit szolgálata és a róla való tanúskodás szükségesek az üdvösséghez: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32–33)

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT IL. JÁNOS PÁL PÁPA PASTORES DABO VOBIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

27. „Az Úr Lelke rajtam” (Lk 4,18). Az ordo szentsége által kiáradó Szentlélek az életszentség forrása és felhívás az életszentségre, nemcsak azért, mert a papot Krisztushoz, a Főhöz és Pásztorhoz teszi hasonlóvá és prófétai, papi és királyi küldetéssel ruházza föl, melyet Krisztus nevében és személyében kell teljesítenie; hanem azért is mert mindennapi életét olyan ajándékokkal, erényekkel, elvárásokkal és indításokkal eleveníti és lelkesíti, melyeknek összefoglalása a pásztori szeretet. E pásztori szeretet egységesítő erő, mely egybefogja az evangéliumi értékeket és erényeket, ugyanakkor előrelendít a keresztény tökéletesség felé vezető úton.

Az evangéliumi radikalizmus kivétel nélkül minden keresztény felé alapvető igény, és senki sem hagyhatja figyelmen kívül, mert Attól származik, aki fölszólított a maga követésére egy olyan közelebbi kapcsolatban, melyet a Szentlélek hoz létre (vö. Mt 8,18; 10,37; Mk 8,34-38; 10,17-21; Lk 9,57). Ez az igény a papokra is vonatkozik, s nemcsak azért, mert ők is az Egyházban vannak, hanem mert előjárók az Egyházban, hiszen Krisztushoz a Főhöz és Pásztorhoz hasonlóak, s az ordo szentsége révén küldetésük van a szolgálatra és megkapták a pásztori szeretetet. Ebben az evangéliumi radikalizmusban a pap pásztori szolgálatához és lelki életéhez szükséges erények és etikai elvárások sokasága foglaltatik benne, például a hit, az alázat Isten misztériuma iránt, megbocsátás, okosság. Fokozottan hozzátartoznak azok az evangéliumi tanácsok, melyeket Jézus a Hegyi Beszédben mondott (vö. Mt 5,1-12), s közülük is kiemelkedik három, egymással összefüggő tanács: a szegénység, a tisztaság és az engedelmesség. A pap arra hivatott, hogy mindezeket gyakorolja oly módon, olyan eredetiséggel és céllal, ami papi mivoltából következik és azt kifejezi.

30. Röviden, de mélyértelműen szóltak a Szinódus Atyái az evangéliumi szegénységről, amikor úgy mutatták meg, mint „az összes javak alárendelését Istennek, a Legfőbb Jónak és az Ő Országának”. Valóban, a szegénységet csak az érti meg, és csak az tudja követni, aki Isten misztériumát úgy szemléli és éli meg, mint az egyetlen és legfőbb Jót, mint az igazi és végső gazdagságot. A szegénység ugyanis nem az anyagi javak egyszerű megvetése és elutasítása, hanem hálás és jóakarátú használatuk a legnagyobb belső szabadsággal és nagylelkű lemondási készséggel, ahogy azt Isten és az Ő tervei megkívánják.

A pap szegénysége – mivel szentségileg hasonló Krisztushoz, a Főhöz és Pásztorhoz – szintén „pásztori” jelleget ölt, amiről a Szinódus Atyái a zsinati tanítást kifejtve hosszabban szóltak. Többek között ezeket mondták: „A papoknak – Krisztus példája szerint, aki jóllehet gazdag volt, szegény lett, mert szeretett minket (vö. 2Kor 8,9) – a szegényeket és gyengéket úgy kell tekinteniük, mint akik különösen is a gondjaikra vannak bízva; továbbá képesnek kell lenniük arra, hogy egyszerű és kemény életükkel tanúskodjanak a szegénység mellett azáltal, hogy a felesleges dolgoktól nagylelkűen tartózkodnak.” (OT 9; CIC 282.k.).

Igaz, hogy „méltó a munkás a maga bérére”, s hogy „az Úr úgy rendelte, hogy aki az Evangéliumot hirdeti, az Evangéliumból éljen” (1Kor 9,1-14), de az is igaz, hogy ezt a jogot nem szabad összetéveszteni a követelőzéssel, mely az Evangélium és az Egyház szolgálatát haszon és nyereség szerzésére akarja fordítani. Egyedül a szegénység képes megőrizni a pap igazi készségét, hogy személyes áldozatok árán is elfogadja: oda küldik, ahol nagyobb szükség van rá vagy eredményesebben tud dolgozni. A papság föltétele és szinte természettörvénye, hogy a Lélek iránt „tanulékony” apostol mindig kész zúgolódás és vonakodás nélkül „oda menni”, ahová az Úr akarata hívja (vö. Lk 9,57-62; Mk 10,17-22).

(...) A belső szabadság pedig, amit az evangéliumi szegénység őriz és táplál, képessé teszi a papot arra, hogy közelebb kerüljön a szegényebbekhez és szolidáris legyen igazságosabb elosztást kereső törekvéseikkel; hogy felelősségteljes megértéssel tudja megismerni és megítélni a szociális és gazdasági problémák mindenütt tapasztalható jelenségeit; s végül, hogy előnyben tudja részesíteni a kisebbeket. Ez azt jelenti, hogy Krisztus példája szerint, senkit ki nem zárva az üdvösség hirdetéséből, prófétai és papi szolgálata közben hajoljon közelebb a szegényekhez, a bűnösökhöz, azoknak a sokaságához, akik bármilyen formában „a társadalom peremére sodródtak” (vö. Lk 4,18).

Nem szabad megfélemlkezni a papi szegénység prófétai tartalmáról, mely különösen fontos a mi gazdag és fogyasztói társadalmainkban: „Az igazán szegény pap az elkülönülés, az alá nem vetettség és a lemondás jele a mai világ zsarnokságával szemben, mely minden reményét a pénzbe és az anyagi biztonságba helyezi.”

Jézus Krisztus, aki a kereszten mindenétől megfosztottan tette tökéletessé pásztori szeretetét, példája és forrása minden erénynek, főként az engedelmességnek, a tisztaságnak és a szegénységnek, melyekre a papoknak a testvéreik iránti pásztori szeretetük jeleként törekedniük kell, s melyet meg kell szerezniük. A papoknak, miként Pál a filippieknek írta, „ugyanazt az érzületet kell hordozniuk, ami Krisztus Jézusban is volt”, aki kifosztotta önmagát, hogy engedelmes, tiszta és szegény szeretete által megnyissa az Isten és a testvérek egysége felé vezető utat (vö. Fil 2,5).

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMTOR HOMINIS KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

6. És mit mondjunk az ökumenizmusból származó új kezdeményezésekről? XXIII. János, az Egyháznak örökké emlékezetében maradó főpásztora evangéliumi egyszerűséggel kezdeményezte a keresztények egységét, nyilvánvalóan Mesterünk, Jézus Krisztus akaratának megfelelően, melyet Ő ismételten kifejezett, s különleges súllyal nyilvánított ki a szenvedése előtti utolsó vacsorán, amikor így imádkozott: „Atyám, őrizd meg őket, hogy mindnyájan egy legyenek”. E követelménynek a II. Vatikáni Zsinat az ökumenizmusról szóló határozatában röviden eleget tett. VI. Pál pápa volt az, aki a Keresztények Egységének Titkársága segítségével megtette az első, nem is oly könnyű lépéseket ennek az egységnek a megvalósítása felé. Milyen messzire jutottunk ezen az úton? Anélkül, hogy részletekbe bocsátkoznánk, legalább annyit megállapíthatunk: igaz és nagyjelentőségű lépéseket tettünk. Megállapíthatjuk, hogy következetesen és gondosan dolgoztunk mi is és velünk együtt mindazok, akik más egyházakat és keresztény közösségeket képviselnek. Ezért őszinte köszönetünket fejezzük ki nekik.

Igaz, hogy a világ és a kereszténység jelen állapota, úgy látszik, nem ad más lehetőséget az Egyház egyetemes küldetésének végrehajtására – már ami az ökumenizmus kérdéseit illeti –, mint azt, hogy hittel, állhatatosan, alázatosan és bátran keresse a közeledéshez és az egységhez vezető utakat, amint ezt VI. Pál pápa saját példájával is megmutatta. Keresnünk kell tehát az egységet, meg nem torpanva az útközben fölmerülő vagy halmozódó nehézségek miatt; különben sem Krisztus szavához nem vagyunk hűségesek, sem végakarátát nem tesszük meg. (...)

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Lk 9,51-62) kapcsán két gondolat bontakozik ki: az egyik, hogy az „Emberfia nem azért jött, hogy az embereket elpusztítsa, hanem, hogy megmentse”, másrészt pedig Krisztus követésének radikalitása: „Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára”.

Az elsőhöz kapcsolható a *kezdő könyörgés*: „kérünk, tartsd távol tőlünk a tévedés homályát, és segíts, hogy igazságod ragyogó fénye mindig tündökljön lelkünkben”. Az evangéliumi epizódban a tanítványok szavai tükrözik a tévedés „homályát”: nem a jézusi úton jár, aki az elutasításra bosszúval felel. A másik témával pedig az *első olvasmány* (1 Kir 19, 16b. 19-21) áll párhuzamban: „»Engedd, hadd adjak előbb búcsúcsókot apámnak meg anyámnak, aztán követlek.« Ő azt mondta neki: »Menj csak, de térj vissza! És ne feledd, hogy milyen feladattal bízalak meg téged!«”. Mindkét esetben azt láthatjuk, hogy az isteni hívás az élet teljes átadását igényli válaszul. Illés szavai „megengedik” a szülőktől való búcsúvételt, de az evangéliumi szövegben Jézus sem „tiltja” meg. Ő azonban még erősebb hangsúllyal figyelmeztet: az Isten Országáa mindent felülmúl és felülír, előbbre való még az emberi kötelelsségeknél, kötődéseknél és kapcsolatoknál is.

A *válaszos zsoltár* (Zsolt 15, 1-2a és 5. 7-8. 9-11) az Istennel való bensőséges kapcsolatról énekel, amely Krisztus bátor követésére buzdít: „Mindenkor Istent tartom

szemem előtt, jobbomon ő áll, semmitől sem félek. Te vagy, Uram, Istenem, örökségem és osztályrészem. Örvend a szívem és dalt zeng a lelkem, sőt testem is megnyugszik bízva. Mert nem hagyod lelkem az alvilág mélyén, és testemnek romlás nem árthat. Megmutatod nekem az élet útját, és a végtelen boldogságot, midőn szent orcád látom. Gyönyörűsége hívta engem, jobbold mellett szünet nélkül.” A *szentlecke* (Gal 5, 1. 13-18) azt mutatja meg, hogy a Lélek által vezetve, a szeretet útján járva élhetjük meg igazi, Istentől kapott szabadságunkat. „Testvéreim, a meghívástok szabadságra szól, csak ne éljetez vissza a szabadsággal a test javára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ebben a mondatban teljesebbé válik: »Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.« De ha egymást marjátok és rágiátok, vigyázatok, nehogy felfaljátok egymást. Vezessen benneteket a (Szent)lélek, akkor nem vagytok alávetve a törvénynek”. Az *alleluja vers* (1 Sám 3, 9. Jn 6, 68c) egy ószövetségi prófétai elhívás és az evangélium szavait összekapcsolva világít rá arra, hogy hogyan kövessük Krisztust: „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád, örök életet adó igéd vannak.”

Az *egyetemes könyörgésekben* is megjelennek Jézus követésének egyes vonásai: „Adj, Urunk, erőt, hogy a rosszat jóval győzzük le!” (*első könyörgés*); „Add meg, Urunk, hogy a hívők hite és élete például szolgáljon a világnak!” (*negyedik könyörgés*); „Urunk, Istenünk! Erősítsd meg bennünk a hitet, hogy általa fölismerjük az igazi jót, és kegyelmed segítségével meg is valósítsuk azt földi életünkben!” (*záró papi könyörgés*).

A két választható *áldozási ének* közül a *második* (Jn 17,20-21) Jézus főpapi imájából való részlet. A keresztények egysége, egymás és mindenki más iránti szeretetük és krisztusi lelkiületük az, ami jelként állhat a világban: „Atyám, értük könyörgök, hogy legyenek mindnyájan egyek bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem – mondja az Úr”.

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

Jertek, fiaim (613)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/213/gr/796/jertek-fiaim-venite-filii

GITÁROS ÉNEKEK

Sillye Jenő: Te vagy az Út

<https://www.youtube.com/watch?v=uS3Hx8wphqg>

Meghívtál, hogy vízre lépjek

<https://www.youtube.com/watch?v=HcpzUX3NNso>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Túrmezei Erzsébet: Krisztus követése

Városokon át, falvakon által
ott halad Ő és telve csodákkal,
a levegő: mert szökdél a sánta,

vakok ujjongnak a napot látva,
néma ajkon is örömdal zendül.
Halott lép elő hideg verembül.
A csodatevőt kíséri, amerre
megy, lépdél a lába, betegek ezerje.
Tódul a nép, hogy ámuljon, lásson.
Úr a halálon! Úr elmúláson!
Nevét a hír is szárnyra kapja.
Tanítványai kicsiny csapatja
boldog, hogy benne Urára tekinthet.
Úgy szereti mindet és vezeti mindet!
Galilea fénylő ege alatt
Isten fia halad, halad, halad.

...Valakit ott a koponyák hegyére
kísér a nép. Száz sebből csorog a vére.
Ostromegtépte vállán durva fábul
nehéz kereszt. A tömeg zajong, bámul.
Gőgös gúnnyal farizeusok nézik,
vad poroszló hogyan sújt rajta végig.
Körültekint. A lázas két szeme
mintha keresne, mintha kérdene:
hányan vele és hányan ellene?

Hányan vele? Fenne a kereszt alatt
viharvert, könnyes, árva kis csapat:
a tanítvány, akit szeret vala...
néhány asszony még... zeng a kardala
hideg közönynek, hahotázó gúnynak.
Fekete földre véres cseppek hullnak.
Mit vétkezett, hogy így kell hálnia?!
Szenved, szenved az Isten Fia!
Szenved, szenved az Isten Fia.

Ő ment az úton. Hátra nem tekintett.
Életet mentett, égi magot hintett,
s bár százak, ezrek léptek nyomára,
tudta, hogy megy: fel a Golgotára.
Tudta, hányan maradnak el mögötte.
Azt kérdezik csak, uralkodni jött-e.
Ha nem, hát vissza, rettenve, ijedve.
Szenvedni vele kinek volna kedve?
Tudta, hogy fenn, fenn a kereszt alatt,
csak egy viharvert, árva kis csapat,
csak annyi lesz az, ami megmarad.

Isten Fia halad, mégis halad
ma is. Napfényen... viharon keresztül...
vad tengeren is hívó szava rezdül.
Elő, tengeren járó Péterek!
Hány riad vissza: Tovább nem merek.
Pedig tovább még, a főpap elébe,

hol rágalom törét döfik a szívébe.
Ki vele járt viharzó tengeren,
Hány mondja most gyáván: „Nem ismerem.”
Tovább, tovább! Kereszt gyalázatát
hordva ki éri el a Golgotát?!

A könnyes, árva, viharvert csapatnak
odaát pálmát és koronát adnak
fehér, hótiszta angyalseregek.
Kitárulnak tündöklő egek.
Ujjongva zeng az örök hálaének.
De hányan lesznek, akik odaérnek?

Halász Mihályné Johanna: Istentől kapott szerep

Az élet egy nagy színpad
Istentől mindenki szerepet kap.
Van ki ajándéknak tekinti a szerepet
S van ki cipeli keresztként.

Ha ajándékként vetted szereped
Nem azt jelenti, hogy soha nem tévedhetsz
De hűségesen újra kezded
A láthatatlan Isten segít neked.

Ha keresztnek tekinted szereped
Más szerepét mindig könnyebbnek véled
Gondolod az lett volna jobb neked
S egyre zúgolódóbb lesz életed.

Rajtad áll szereped elfogadása. Légy Istennek hű sáfára!
Legyen áldás életed már itt a földön
S szerepedben Isten neve megdicsőüljön!

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Mit válaszolok Jézusnak, amikor tőlem kéri: Kövess engem!
- Mi áll döntéseim háttérében? Mi alapján hozom meg a döntéseimet?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

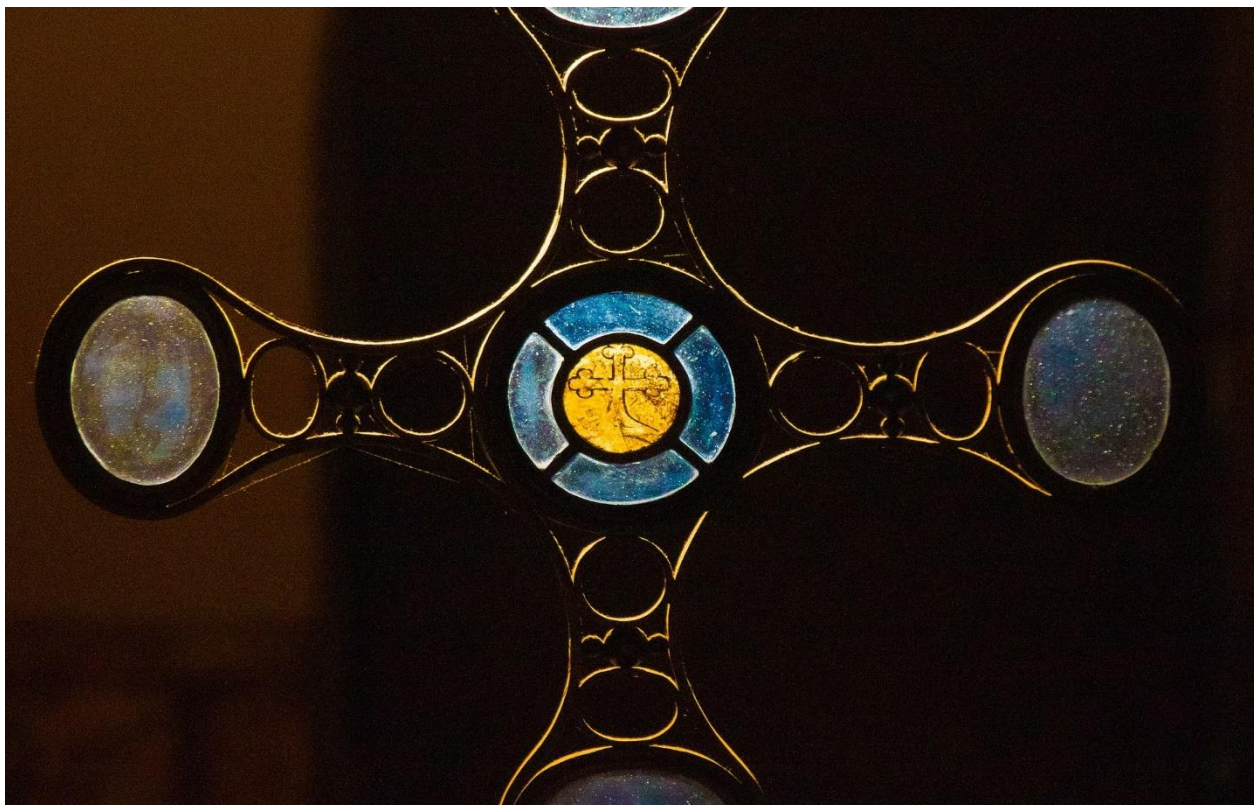
Istenünk, aki kegyelmeddel gyermekeiddé fogadtál és a világosság fiaivá tettél minket,
kérünk, tartsd távol tőlünk a tévedés homályát, és segíts, hogy igazságod ragyogó fénye
mindig tündököljön lelkünkben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és
uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy gyakran jusson eszembe, hogy a mennyország felé tartó vándor vagyok itt a földön, s eszerint éljem életem! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Kövess engem! (Lk 9,51-62)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus hív engem is. Újra és újra.
- Vándorok vagyunk: úton „a mennyei Atya háza”, vagyis a mennyország felé.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Merjek Jézus mellé szegődni, s rábízni magam az ő gondoskodására.
- Mindig Jézus Krisztus követése lebegjen a szemem előtt!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Évközi 13. vasárnap („C” év)

Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Az egyházatyák gondolatait a Catena Aurea német nyelvű kiadvány alapján Asztalos Livia fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Túrmezei Erzsébet: Krisztus követése - <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/krisztus-kovetese>

Halász Mihályné Johanna: Istentől kapott szerep – <https://csendespercekistennel.cafeblog.hu/2013/06/04/halasz-mihalyne-johanna-istentol-kapott-szerep/>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Paal Ágnes, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2022

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu